

Arrest

nr. 140 128 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gelet op tussenarrest nr. 132 347 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2014 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 11 december 2014 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 24 mei 1991 in Kore (Erbil) geboren, waar u steeds bleef wonen. U bent een soenniet van Koerdische origine. U ging naar school tot 2006. U zat toen in het eerste middelbaar, maar hebt dit niet afgewerkt. Vanaf 2006 werkte u in een tegelbedrijf. Na een viertal maanden leerde u daar met heftrucks te rijden, vanaf dan werkte u hiermee. Vanaf 28 december 2009 had u een relatie met (N.A.). Sinds april 2010 bent u een eigen winkel begonnen. Toen u ongeveer drie jaar een relatie had met (N.) vroeg u uw familieleden om haar familie te gaan vragen om haar hand. Op 6 januari 2013 gingen ze hiervoor naar de ouders van (N.). Deze zeiden dat (N.) nog te jong was om te huwen. Na aandringen gingen uw ouders en ooms op 2 februari 2013 een tweede keer om haar hand vragen. Deze keer beledigden de familieleden van (N.) uw familieleden. Zij behoorden tot een rijke en machtige familie en u was volgens hen te min als huwelijkskandidaat. (N.) zou trouwen met een neef, zodat het huwelijk binnen de familie bleef. Op 11 februari 2013 had u afgesproken met (N.). Na jullie afspraak zette u haar enkele straten van haar huis af. Haar neef had jullie gezien. Toen u de volgende dag onderweg was van uw werk naar huis, werd u door drie familieleden van (N.) geslagen. De oudste broer beschoot u zelfs. Hierdoor belandde u in coma. U werd door buurtbewoners overgebracht naar het ziekenhuis. Nadat u ontwaakte wilde u klacht indienen tegen de familieleden van (N.) omwille van hetgeen ze u hadden aangedaan. Uw familie raadde u dit af, aangezien het om een erezaak ging. Bovendien hadden de familieleden van (N.) uw familieleden gewaarschuwd geen klacht in te dienen. Het werd u verboden nog contact te hebben met (N.), zowel door uw familie als door die van haar. U hebt nadien gedurende ongeveer een jaar geen contact meer gehad met (N.). In die periode kwam de broer van (N.) in de straat van uw winkel langs. Hij sprak u niet aan, maar wilde duidelijk laten zien dat hij u in het oog hield. Op 1 januari 2014 werd u opgebeld door (N.). Sindsdien spraken jullie elkaar bijna dagelijks via de telefoon. Op 9 januari 2014 vroeg ze u 's nachts naar haar huis te komen. Haar vader sliep en zou niet wakker worden. Bovendien was er niemand anders thuis. U ging naar haar huis, maar haar vader betrapte jullie samen op haar kamer. U kon ontsnappen. Toen u buiten was hoorde u schoten. Op 9 januari verliet u Kore. U verbleef nadien nog enkele dagen in een hotel in Erbil. Daar vernam u van uw broer (I.) dat (N.) gedood werd door haar familieleden en dat ze bij u thuis langs waren geweest. Ze waren op zoek naar u en bedreigden uw familie. Als uw familieleden hun huis niet zouden verlaten, zouden ze allen gedood worden. Hierdoor dienden uw familieleden hun huis in Kore te verlaten. Sinds 10 januari 2014 wonen ze in Almawan (Erbil). Op 13 januari 2014 verliet u Irak en trok u naar Turkije. Een week later vernam u dat de familieleden van (N.) ervoor hadden gezorgd dat een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. Eind januari vertrok u uit Turkije. U kwam in België aan op 12 februari 2014 en vroeg hier asiel aan op 13 februari 2014. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 3/10/'13), uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/8/'11), een medisch attest en een arrestatiebevel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er geenszins in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U verklaart Irak te hebben verlaten, en er tot op heden niet te kunnen terugkeren, uit vrees te worden gedood door de familie van (N.) nadat u een relatie met haar aanknoopte, zonder de toestemming van haar familie. Er kan echter weinig geloof worden gehecht aan de problemen die u in Irak beweert te hebben gekend. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet kunt overtuigen dat u in Irak een relatie had waardoor u uiteindelijk problemen zou hebben gekend die u noopten het land te verlaten. Vooreerst is het opmerkelijk dat u **vaag** blijft wanneer er gepeild wordt naar verschillende aspecten van uw relatie met (N.), met wie u verklaart gedurende drie jaar een relatie te hebben gehad (CGVS p.11). Wanneer gevraagd wordt waarom u net op haar verliefd werd, komt u niet verder dan te antwoorden dat het tussen jullie klikte, ze was knap en innerlijk ook mooi. Als nogmaals wordt gevraagd waarom uw keuze precies op haar viel, zegt u dat ze u begreep en herhaalt u nogmaals dat het klikte tussen jullie. Uiterlijk beschrijft u haar als een gewoon meisje van dezelfde grootte als u met mooie donkerbruine ogen en zwart haar. Wanneer gepeild wordt naar haar karakter stelt u dat ze perfect was. Als dan gevraagd wordt dit te concretiseren herhaalt u nogmaals dat ze mooie ogen had. Daarna beweert u niet te begrijpen wat bedoeld wordt met de vraag naar haar innerlijke eigenschappen. Deze uitleg kan niet overtuigen aangezien u voordien zelf spontaan aanhaalde dat ze innerlijk zeer mooi was. Dat u ter verduidelijking enkel kunt zeggen dat ze manieren had, is onvoldoende overtuigend. Indien u werkelijk zo'n innige relatie met haar had en grote liefde voelde voor haar, zodanig dat u alles voor haar op het spel wilde zetten, en dit al gedurende drie jaar, kan worden verwacht dat u toch op een meer betrokken en doorleefde manier over haar en jullie relatie zou kunnen vertellen (CGVS p.11-12, 15).

Verder blijkt uw gedrag in Irak niet te stroken met uw bewering dat uw relatie een ernstig **risico** inhield. Zo blijkt dat u zich meer dan bewust was van welke risico's er aan jullie relatie verbonden waren. Meer zelfs, u had reeds aan den lijve ondervonden wat de risico's waren toen u in februari 2013 werd geslagen en beschoten door de familie van (N.) omdat ze hadden gezien dat jullie nog met mekaar afspraken (CGVS p.10). Bovendien gaf u aan dat u sindsdien in de gaten werd gehouden door de broer van (N.) (CGVS p.17). Bovendien verklaart u al gehoord te hebben van anderen die omwille van hun relatie werden gedood, zelfs in uw eigen omgeving (CGVS p.14-15). In dit opzicht is het dan ook weinig geloofwaardig dat u, terwijl de familieleden van (N.) reeds sinds ze begin 2013 op de hoogte kwamen van jullie relatie weigerden jullie te laten huwen, na een pauze van ongeveer een jaar in januari 2014 's nachts afsprak bij (N.) thuis terwijl haar vader aanwezig was (CGVS p.5, 10, 16, 17). Door bij haar thuis af te spreken was het risico betrupt te worden immers zeer groot. Volgens uw verklaring zou hieraan geen risico verbonden zijn, aangezien de vader van (N.) aan het slapen was (CGVS p.18). Dit is geen aanvaardbare verklaring. Het kan immers worden aangenomen dat de kans dat de vader van (N.) wakker zou worden, zeer reëel is. Hetgeen volgens uw verklaringen trouwens ook gebeurde. In dat opzicht is het dus weinig geloofwaardig dat u, wiens leven reeds in het gevaar was gekomen omwille van jullie relatie, ervoor koos toch bij haar thuis af te spreken. Het CGVS gaat er immers van uit dat u uw leven niet opzettelijk op een dergelijke manier in gevaar zou willen brengen. Gezien dit incident de aanleiding van uw vlucht uitmaakte, rijzen bijgevolg ernstige twijfels over de waarachtigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Bovendien kunt u **geen overtuigende bewijsstukken** voorleggen om de door u beweerde feiten te staven. De documenten die u voorlegt om uw beweringen te staven zijn het medische attest en een arrestatiebevel. Wat het **medische attest** betreft, moet worden opgemerkt dat hierin weliswaar staat vermeld dat u verwondingen opliep door een kogel, doch dat hieruit niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden. Bovendien verklaart u zelf dat u niet weet wat er precies in dit attest staat. U komt niet verder dan te stellen dat het gaat over de beschieting op 12 februari 2013. U kunt niet zeggen welke dokter dit attest opstelde, noch door welk ziekenhuis het werd afgeleverd. U verklaart zelf in twee ziekenhuizen te hebben gelegen. Dat u dan niet weet welk ziekenhuis dit attest opmaakte, is zeer opmerkelijk. U verkreeg dit document via uw broer, maar hoe hij hier precies aan raakte, weet u niet (CGVS p.8-9). Dit is des te meer opmerkelijk daar het document werd opgesteld toen u nog in Irak was. Over het **arrestatiebevel** dient worden opgemerkt dat dit document hoewel het is ingevuld met balpen, vreemd genoeg een stempel bevat waarvan met het blote oog kan worden vastgesteld dat die ingescand is. De vraag stelt zich dan of dit wel een authentiek document betreft. Bovendien blijft u over de inhoud van dit document niet alleen vaag, maar u legt er ook verklaringen over af die tegenstrijdig zijn met de inhoud van het document. Zo denkt u dat dit werd opgesteld door de lokale politie van Kore (CGVS p.9). Uit de vertaling (dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt echter dat dit werd uitgevaardigd door de onderzoeksrechtbank van Salahedin. U verklaart dat u niet weet op basis van welk artikel of welke beschuldiging u volgens dit arrestatiebevel gezocht zou worden (CGVS p.9). Nochtans staat hierop vermeld dat u dient te worden gearresteerd omwille van een crimineel feit gelinkt aan wetsartikel 394, wat maakt dat u zich hieromtrent had kunnen informeren. Er kan van een asielzoeker worden verwacht dat wanneer hij documenten voorlegt ter ondersteuning van zijn relaas, dat hij op de hoogte is van de inhoud hiervan en zich hierover op z'n minst zou hebben geïnformeerd. Dit alles maakt dan ook dat er weinig waarde kan worden gehecht aan deze documenten en dat er ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag.

U slaagt er bovendien niet in een **foto** van (N.) voor te leggen, noch kunt u een document voorleggen waaruit blijkt dat zij werkelijk gedood zou zijn (CGVS p.10).

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt vervolgens nog verder ondergraven door de vaststelling dat uw verklaringen omtrent de situatie van uw familie discrepanties omvatten. Zo stelt u dat uw familie omwille van uw problemen, bedreigd zijn en verplicht werden te verhuizen. Ze zouden jullie dorp, Kore, hebben verlaten en in Almawan zijn gaan wonen (CGVS p.3). Dit gebeurde reeds toen u nog in Erbil verbleef. Uw broer zou u, toen u hier verbleef, op de hoogte hebben gebracht en dan ook hebben gezegd dat u het land moest verlaten. Ook in Turkije werd u door uw familie op de hoogte gehouden van de verdere afwikkeling (CGVS p.3, 18, 20). Het valt dan ook moeilijk te begrijpen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat uw familie in Kore woont (DVZ Verklaring punt 13, 17). Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de DVZ evenmin met een woord heeft gerept over het feit dat uw familie omwille van u bedreigd is en het dorp moest verlaten. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat u alles had verteld bij de DVZ (CGVS p.2). Dergelijke discrepanties doen in ernstige mate twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u Irak op **legale wijze** hebt verlaten (CGVS p.8). Dit wijst allerminst op het feit dat u ten tijde van uw vertrek al een vrees had voor de Iraakse autoriteiten.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u niet kunt overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government, significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2013 in Irak plaatsvindt. Er vond de voorbije zes jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen in de regio heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

*De overige door u neergelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier slechts om de kopieën van uw identiteitskaart (dd. 3/10/13) en uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/8/11). Deze documenten zeggen immers enkel iets over uw identiteit, herkomst en beroepsactiviteiten, dewelke hier niet ter discussie staan.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 3 EVRM, artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft, verwijzend naar algemene informatie, een uitgebreide uiteenzetting inzake de verslechterde veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak. Hij stelt dat gelet op de huidige situatie, waarin de terroristen terrein winnen, men niet kan weten hoe de situatie in Noord-Irak zal evolueren.

Verder zet verzoeker op algemene wijze uiteen hoe de Iraakse veiligheidsorganisaties, met uitzondering van deze in de Koerdische regio, functioneren in Irak en stelt hij dat hij zich niet op de hulp van de Iraakse veiligheidsagenten kan beroepen.

Voorts geeft verzoeker een algemene uiteenzetting omtrent het voorkomen en de praktijk van eergerelateerd geweld in Irak en de Koerdische autonome regio en omtrent het gebrek aan bescherming en alternatieven bij zulk geweld. Verzoeker stelt te vrezen in Irak slachtoffer te worden van eerwraak.

Voor het overige verwijst verzoeker nog naar de inhoud van de *Eligibility Guidelines* van mei 2012 van UNHCR inzake Irak en geeft hij een aantal algemene en theoretische beschouwingen weer omtrent artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM inzake dit artikel.

Tot slot stelt hij: *“Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing. Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden”*.

2.1.2. Verweerder legt op 9 oktober 2014 door middel van een aanvullende nota landeninformatie neer die een actualisatie vormt van de reeds in het administratief dossier opgenomen landeninformatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Noord-Irak (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Verweerder stelt dat uit deze informatie blijkt dat de situatie aldaar niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoeker legt op 17 oktober 2014 een replieknota neer (rechtspiegingsdossier, stuk 9). Hij stelt dat de veiligheidssituatie in de Koerdische autonome regio (KAR) wordt bedreigd door uit Syrië teruggekeerde Koerdische Jihadisten en dat een andere potentiële dreiging wordt gevormd door de grote ontheemdenstromen vanuit Centraal- en Zuid-Irak, waaronder zich tevens soennitische extremisten zouden kunnen bevinden. Verzoeker verwijst in deze naar het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 19 september 2014. Hij betoogt dat IS probeert op te rukken naar de KAR. In augustus werden tijdelijk twee plaatsen in Ninewa veroverd door IS. Deze plaatsen liggen op 50 kilometer van Erbil en werden door de Peshmerga-troepen heroverd op 10 augustus. De KRG is onderdeel van het conflict geworden en heeft begin augustus de oorlog verklaard aan IS. De Koerdische troepen zijn vervolgens overgegaan tot het offensief en worden daarbij geholpen door Bagdad en de VS. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de situatie in de regio Erbil niet veilig is.

2.1.4. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 27 oktober 2014 neer (rechtspiegingsdossier, stuk 17). Hij betoogt dat hieruit ontegenzeggelijk blijkt dat de situatie onveilig is.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt

in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen en die aan de weigering van de vluchtelingenstatus ten grondslag liggen *in concreto* te weerleggen en laat deze geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

In acht genomen dat verzoeker (i) niet kon overtuigen dat hij in Irak een relatie had waardoor hij uiteindelijk problemen zou hebben gekend; (ii) blijk gaf van een gedrag dat geheel niet strookte met het beweerde ernstige risico dat deze relatie inhield; (iii) geen overtuigende bewijsstukken kon voorleggen ter staving van zijn relaas en bovendien niet op de hoogte bleek van de door hem neergelegde stukken; (iv) uiteenlopende verklaringen aflegde over de bedreigingen en de verhuis van zijn familie, dient te worden besloten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde asielrelaas.

Derhalve is de algemene uiteenzetting over het voorkomen en de praktijk van eer-gerelateerd geweld in Irak en de Koerdische autonome regio en over het gebrek aan bescherming en alternatieven bij zulk geweld niet dienstig. De informatie die verzoeker in dit kader citeert is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op zijn herkomst uit de Koerdische Autonome Regio (KAR) in Noord-Irak, kan vooreerst niet worden ingezien hoe verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 14) en de actualisering van deze informatie die verweerder per aanvullende nota neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt voorts dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in het Noorden van Irak niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verweerder stelt met recht dat uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie aldaar significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak, dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt en dat het grondoffensief dat IS sedert juni 2014 voert geen effect heeft op de veiligheidssituatie in deze regio. Tevens betoogt verweerder terecht dat in de KAR minder frequent geweld voorkomt, dat de impact van dit geweld beperkt is, dat er nagenoeg geen grootschalige aanslagen plaatsvinden en dat het sporadische geweld dat er voorkomt over het algemeen doelgericht van aard is en geen burgers tot doel heeft. Voorts benadrukt verweerder met reden dat de recente influx van Syrische en Iraakse vluchtelingen geen impact heeft op de veiligheidssituatie in de regio.

Uit de informatie die verzoeker neerlegt door middel van een replieknota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en het betoog dat hij in deze replieknota voert kan het tegendeel niet worden afgeleid. In de door verzoeker aangebrachte informatie wordt integendeel uitdrukkelijk bevestigd dat de Koerdische veiligheidsorganisaties de veiligheidssituatie in de KAR over het algemeen onder controle hebben en dat het geweld ten gevolge van het conflict met IS plaatsvindt buiten deze regio. Daarnaast wordt hierin weliswaar gewag gemaakt van een kleine stijging in het – overigens doelgerichte – geweld in Suleimaniya, van de mogelijke dreiging die uitgaat van uit Syrië teruggekeerde jihadisten en van cellen

van IS in Halabja en sporadische terroristische dreigingen in de KAR doch kan hieruit niet worden afgeleid dat de situatie in de KAR zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook in de ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota neergelegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 17) wordt bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst relatief stabiel is gebleven.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS